

**OCTAVIUS
O'MALLEY și**

**MISTERUL
BRÂNZEI CARE
A EXPLODAT**

**DE
ALAN
SUNDERLAND**

Ilustrații de Ben Redlich

CORINT JUNIOR

**OCTAVIUS
O'MALLEY ȘI
MISTERUL
BRÂNZEI CARE
A EXPLODAT**

de Alan Sunderland

Ilustrații de Ben Redlich

Traducere din limba engleză și note de
ANA-MARIA NICA

CORINT JUNIOR

Redactor: CARMEN BOTOȘARU
Tehnoredactare computerizată:
CRISTINA APRODU, CRISTINA GVINDA

ALAN SUNDERLAND

Octavius O'Malley and the Mystery of the Exploding Cheese

Text copyright © Alan Sunderland 2006

Illustrations copyright © Ben Redlich 2006

First published in English in Sydney, Australia

by HarperCollins Publishers Australia Pty Ltd in 2006

This Romanian Language edition

is published by arrangement with

HarperCollins Publishers Australia Pty Ltd.

The Author and Illustrator have asserted their right
to be identified as the Author and Illustrator of this work.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

București, 2012
ISBN: 978-973-128-442-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUNDERLAND, ALAN

Octavius O'Malley și misterul brânzei care a explodat/
Alan Sunderland ; trad.: Ana-Maria Nica ; il.: Ben Redlich. –
București : Corint Junior, 2012

3 vol.

ISBN 978-973-128-441-5

Vol. 1. - 2012. - ISBN 978-973-128-442-2

I. Nica, Ana-Maria (trad.)

II. Redlich, Ben (il.)

821.111(94)-31=135.1

10
BANDA

După ce am plecat de la ghereta mică și prăpădită în care stătea Boskin, m-am întors direct la biroul meu. I-am spus lui Spencer că o să mă întâlnesc cu ea mai târziu, în ascunzătoarea șoarecilor.

M-a privit cu atenție.

— **Pot** să am încredere în tine, nu-i așa, O'Malley? mi-a zis ea. Nu vei face un lucru atât de prostesc, încât să încerci să ne arestezi, nu-i așa?

— Nu-mi da idei! i-am răspuns. Hai să lămurim chiar acum un lucru. Nu-mi place chestia asta mai mult decât îți place ție. Dacă ar fi după mine, acum ai fi la închisoare. Nu ești cu nimic mai bună decât un infractor de rând. Dar, pentru moment, avem lucruri mai importante pentru care să ne facem griji. Așa că hai să trecem peste asta fără prea multă vorbărie. Ne-am înțeles?

— E-n regulă. Patrick, hai să mergem.

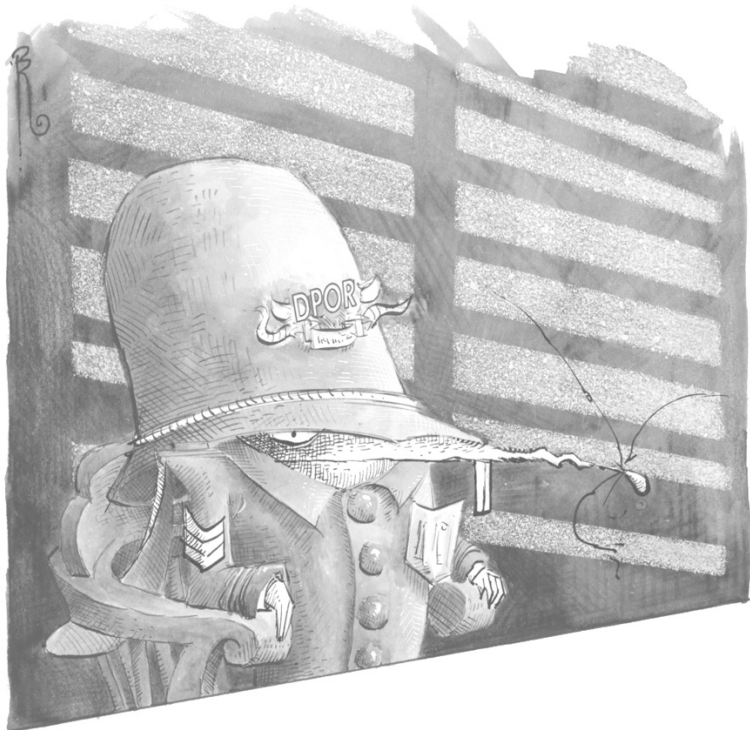
Cu o fluturare de coadă, Spencer a dispărut, strecurându-se după colțul aleii, urmată de Patrick. M-am uitat după ei să-i văd cum se îndepărtau, dar dispăruseră. Ciudat.

Când m-am întors la birou, aveam o grămadă de hârtii împrăștiate pe masa de lucru. Erau rapoarte despre noi infracțiuni, bilețele de la alți detectivi și, chiar în vârful vrafului, un bilet de la șeful poliției, Carey, în care mă anunța că trebuia să mă vadă urgent. Asta nu-mi mirosea deloc a bine.

Chiar când mă întrebam ce să fac, s-a auzit o bătaie în ușă și a apărut sergentul Smith.

— Ocko, unde-ai fost? Nimeni nu te-a văzut de vreo două zile, iar șeful tot întreabă nervos de tine.

— Intră, sergent, ia loc, am spus. Rostind aceste vorbe, m-am gândit: În cine pot să am încredere? Dacă în complot este implicat și Carey, mai este și altcineva amestecat?

Cu siguranță, în bătrânul sergent Smith puteam avea încredere. Dar, dacă șeful poliției, Carey, îi spune o poveste, iar eu îi spun alta? Pe cine va crede? Și chiar dacă îi **dezvăluiam** ce se întâmpla, nu-l puneam pur și simplu în pericol?

— Ce s-a întâmplat, inspectore? Ești bine?

Smith stătea acum față în față cu mine. Mi-am dat seama că, de vreun minut, mă tot holbam în gol, fără să spun nimic.

— Sunt bine, sergent. Dar am ceva foarte important să-ți spun, și trebuie să consideri asta ca fiind strict confidențial, bine?

— Bineînțeles, a replicat sergentul Smith, stând drept în scaun și îndreptându-și umerii. Sunt numai urechi.

De fapt, sergentul Smith chiar avea urechi foarte mari pentru un șobolan. Îl făceau să semene mai mult cu un iepure. Dar nu asta era important acum, și oricum erau corect ascunse sub cascheta sa de polițist.

M-am aplecat și mi-am frecat lăbuțele.

— În următoarele câteva zile, o să lucrez sub acoperire. **Foarte** sub acoperire. Și nimeni nu trebuie să știe nimic, în afară de tine.

— Ei, nu mai spune! Despre ce e vorba, Ocko?

— Uite, Smith, nu-ți pot spune prea multe. Nu vreau să te pun în pericol. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Dar s-ar putea să fiu pe cale să rezolv un caz foarte important.

— Serios? Un caz important? Cât de important?

— Cel mai important, Smith, cel mai important.

Sergentul Smith a făcut ochii mari, iar mustățile sale au început să tremure. S-a aplecat și el spre mine și mi-a șoptit:

— E vorba despre Banda Șoarecilor de pe Drumul de lângă Râu? Nu-i așa? Pun pariu că e vorba despre Banda Șoarecilor de pe Drumul de lângă Râu. Este cea mai faimoasă bandă din oraș. Super! Nu-i așa, Ocko, nu-i așa?

Am tăcut câteva secunde și m-am tras de-o ureche, ca și cum aș fi încercat să mă hotărâsc. Apoi am oftat.

— Da, Smith, așa e. E vorba despre Banda Șoarecilor de pe Drumul de lângă Râu. Dar trebuie să ții secretul ăsta numai pentru tine.

Era o minciună, dar măcar era destul de apropiată de adevăr, și explica de ce voi dispărea o perioadă de timp.

— Super! a repetat sergentul Smith. Lasă-mă să te ajut la cazul ăsta, Ocko. Lasă-mă să lucrez și eu sub acoperire! Te rog!

— Nu, Smith, am spus ferm. Asta este o operațiune în care este de-ajuns un singur șobolan. Am nevoie de tine aici, să ții situația sub control.

— Oh, dar te rog, Ocko, asta e marea mea șansă! Aș putea să port un set de mustăți false, să-mi lungesc coada și să-mi prind urechile la spate. Nimeni nu mă va recunoaște. Aș zice că sunt vărul tău, din Valea Șobolanilor. Chiar am un accent bun, ca acolo, în vale, și...

— **Smith!** am strigat. **Fă ce ți se spune!**

Individul părea descurajat.

— E o remarcă tăioasă și nepoliticoasă, a bombănit el.

— **Ce?** am țipat. Ce ai spus despre Kurt Remarque? Ai aflat ceva despre el?

Smith s-a uitat la mine, uluit.

— Am zis că a fost o remarcă tăioasă și nepoliticoasă.

— Oh, **remarcă**, am spus cu ușurare. Am crezut că ai spus **Remarque**.

— Am spus remarcă.

— Da, dar am crezut că ai spus Remarque. Știi, **acel** Remarque.

— De ce aș spune asta? Ce are **el** de-a face cu Banda Șoarecilor de pe Drumul de lângă Râu?

— Nimic, am spus repede, nimic. Zero absolut. Sergent, uită că am spus ceva. Sunt puțin confuz. N-am dormit bine.

— Pot să fac ceva să te-ajut?

— Da, Smith, iată ce poți face. Ai grijă de biroul meu. Ocupă-te de toată hârțogăraia asta. Vezi ca toți detectivii să muncească. Spune-i lui Carey că sunt într-o misiune specială și nu pot fi contactat. Nu știi unde sunt, bine? Contez pe tine, Smith.

— Nicio problemă, Ocko, așa o să fac.

Am ieșit din birou înainte ca sergentul Smith să apuce să-mi pună mai multe întrebări. O remarcă, într-adevăr.

Mi-a luat mai mult decât m-am așteptat ca să găsesc din nou ascunzătoarea bandei. Am intrat de câteva ori pe alei greșite, înainte să ajung în fața micuței uși banale.

Am ridicat lăbuța să bat, dar ușa s-a deschis înainte să apuc s-o fac. Patrick Magnificul stătea în prag.

— Era și timpul, mi-a zis micul și enervantul șoarece. Intră, am amânat și ora cinei din cauza ta.

Când a rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că eram lihnit de foame. Când mâncasem ultima oară? L-am urmat pe Patrick pe un coridor îngust și am intrat în ceea ce trebuie să fi fost Sala de mese a bandei.

Patru șoareci stăteau în jurul unei mese mari, plină de farfurii cu mâncare. Două scaune erau neocupate.

Spencer stătea în capul mesei și mi-a făcut semn cu mâna spre un scaun aflat în celălalt capăt.

— Ah, în sfârșit! a făcut ea. Intră, inspectore, așază-te alături de noi și permite-mi să fac prezentările.

Patrick și Spencer — ca și ceilalți membri ai bandei — purtau aceleași veste roșii și pantaloni verzi. Un fel de uniformă, bănuiam eu.

Spencer a arătat spre cei trei șoareci necunoscuți mie, care stăteau la masă.

— Aceștia sunt Larry, Garry și Barry, mi-a spus. Larry este cel mai rapid alergător pe care l-ai văzut vreodată, Garry se cațără ca o maimuță, iar Barry este atât de puternic, încât ar putea ridica un om cu o singură mână. Nu fi îngrijorat dacă nu poți să-i deosebești — sunt frați, de-aia arată cam la fel. Iar acesta este faimosul inspector Octavius O'Malley. Ocko pentru prieteni.

Cei trei frați au mormăit ceva în direcția mea, dar nu au spus nimic limpede.

— Presupun că asta e toată Banda Șoarecilor de pe Dru-
mul de lângă Râu, am spus și m-am așezat.

— Exact, a spus Spencer mândră. Ești surprins?

— Doar de faptul că ați scăpat atâta timp, am răspuns.
Nu mi se pare că ar fi mare lucru de capul vostru.

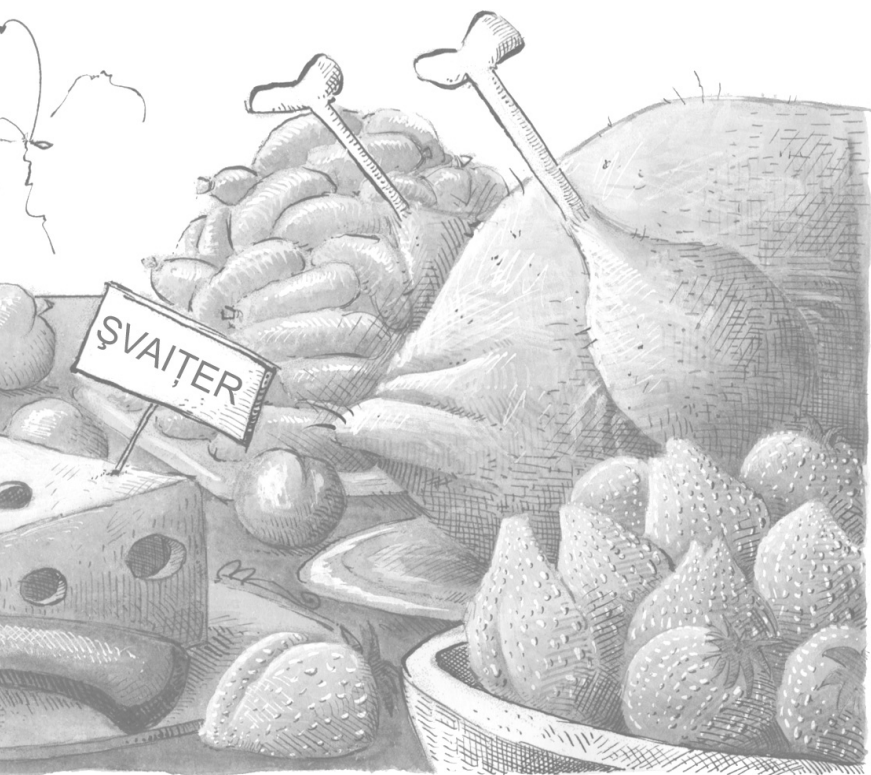
Barry s-a uitat fix la mine (sau era Larry?), iar Garry
(sau era Barry?) s-a mulțumit să mă privească disprețuitor.

— Oh, bine, hai să spunem că aparențele pot fi înșelătoare, zise Spencer. Acum, hai să mâncăm.

Mi-am îndreptat atenția către mâncarea care era pe masă. Erau acolo brânză, mormane de biscuiți sărați, smochine, caise, cireșe și căpșuni. Erau mai multe feluri de nuci, cârnați calzi, pui fript, rece, câteva farfurii pe care părea să se afle humus și *baba ganoush*¹. (Dacă nu știți ce

¹ *Humus* (pastă de năut fiert amestecată cu pastă de susan, usturoi și zeamă de lămâie) și *baba ganoush* (pastă de vinete cu pastă de susan, usturoi, lămâie) sunt feluri de mâncare specifice bucătăriei siriene.

sunt ultimele două feluri de mâncare, credeți-mă, sunt delicioase.) Gogoși nu erau, dar nu poți să le ai chiar pe toate. Am mâncat cu poftă.

O perioadă de timp, ne-am concentrat asupra mâncărilor. La un moment dat, liniștea a fost întreruptă de Spencer.

— Așadar, Ocko, ce ai făcut azi?

— Păi, m-am dus doar până la birou, ca să pun niște lucruri la punct. Să spunem că nu-mi vor simți lipsa pentru o perioadă. Putem lucra în liniște.

— Hmm, sunt impresionată. Cum ai reușit?

— Simplu, am spus, uitându-mă fix la ea. Le-am spus că plec să vânez sub acoperire Banda Șoarecilor de pe Drumul de lângă Râu.

Larry, Barry și Garry s-au oprit din mestecat și au rămas holbându-se la mine, iar Patrick Magnificul aproape că s-a înecat cu o bucată mare de brânză.

— Nu vă îngrijorați, băieți, glumește, a zis Spencer. Apoi și-a întors privirea către mine. **Glumești**, nu-i așa, Ocko?

Am observat că, în cele din urmă, începuse să-mi spună și ea Ocko.

— Nu, nu glumesc, am spus. Este acoperirea perfectă. Dacă sergentul meu crede că mă aflu pe urmele voastre, o să fiu lăsat în pace. Și dacă din întâmplare cineva mă va vedea printre șoareci, va crede că fac o anchetă. În fond, trebuie să știți că Banda Șoarecilor de pe Drumul de lângă Râu este cel mai vânat grup infracțional din oraș.

— Sper că așa e, a comentat Spencer, începând din nou să mănânce. Asta a fost întotdeauna și dorința noastră.

— Oh, **asta** a fost dorința voastră, nu-i așa? am strigat. Vreți puțină celebritate și bogăție. Vreți să fiți cunoscuți. Am pus jos bucata de pui pe care o mâncam și m-am aplecat peste masă, către ea. Și ce spui despre victimele voastre? Te-ai gândit măcar la cei ale căror vieți au fost afectate de infracțiunile voastre șocante?

— Despre ce vorbești, O'Malley? m-a întrebat Spencer. Așadar, ne întorseserăm la O'Malley, acum.

— Una dintre băncile lui Kurt Remarque a pierdut niște bani, a continuat ea. Electricitatea a fost întreruptă vreo două ore, iar clienții de la brutărie nu au avut sortimentele obișnuite din care să aleagă. Nu înțelegi că încercăm să demonstrăm ceva?

— Nu, am spus înțepat.

— Păi, poate ar trebui să deschizi ochii și să privești în jurul tău, inspectore. Voi șobolanii, nu vă plângeți mereu de oameni? **Oameni-maimuță**, așa le spuneți. **Se iau de șobolani**, bombăniți. Vă tratează ca pe niște paraziți, dau vina pe voi pentru orice, vă persecută. Ați încercat însă vreodată să vă gândiți la felul în care șobolanii îi tratează pe șoareci? Felul în care ne persecutați, faptul că ne tratați ca pe niște paraziți, că dați vina pe noi pentru orice?

— Dar asta este altceva, am protestat. Voi sunteți... voi sunteți... șoareci! **Sunteți** paraziți.

— Ei, **fir-ar!** a izbucnit Spencer ridicându-se în picioare. Ascultă și tu ce spui! Continuă să gândești așa, și lumea

nu se va schimba. Oamenii dau vina pe șobolani, șobolanii dau vina pe șoareci. Pisicile urăsc câinii, câinii urăsc pisicile. Păsările cred că peștii sunt proști pentru că nu pot zbura, iar peștii își bat joc de păsări pentru că nu pot înota. Ce înseamnă asta pentru peștii zburători și pentru pinguini? Cine știe? Ce importanță are? Și așa mai departe.

— Așa că suntem diferiți — cui îi pasă? Adevărul este că semănăm cu voi mai mult decât vă place să recunoașteți. Știi care e adevărata problemă, Ocko? Adevărata problemă este că toți avem nevoie de cineva de care să ne luăm. Toți avem nevoie de cineva față de care să ne simțim superiori. Nici nu e de mirare că Remarque vrea să extermine șobolanii obișnuiți; asta înseamnă să demonstreze o dată pentru totdeauna că e mai bun decât oricine. Îți spun un lucru, inspectore: trebuie să te decizi, și încă repede, dacă ești parte a problemei sau parte a soluției.

Spencer s-a întors pe călcâie și a țâșnit afară din cameră. Trebuia să mă gândesc repede la o replică, să spun ceva.

— Da? am zis.

Ușa s-a trântit în urma ei. Am rămas la masă cu Larry, Garry, Barry și Patrick, care se uitau la mine amuzați.

— Terminați, șoarecilor ce sunteți! le-am trântit-o eu, înainte ca ei să mai aibă timp să facă vreun comentariu.

CEA MAI MARE FABRICĂ DE BRÂNZA
DIN ORAȘ A FOST ARUNCATĂ ÎN AER!
CAZUL A FOST PRELUAT DE FAIMOSUL INSPECTOR O'MALLEY.

Încă din prima clipă, când brânza aburindă se scurge
pe pereți, este evident că acest caz este unul ciudat –
toate indiciile conduc către o cunoscută bandă de șoareci.
Totuși, ceva nu se potrivește... Ciudat este și inspectorul
O'Malley – are blană, coadă și mustăți lungi...

Într-o lume în care trăiesc șobolani, șoareci și oameni, cu toții
laolaltă, infracțiunile sunt, în cel mai bun caz, complicate.
Iar de data aceasta nu avem de-a face cu cel mai bun caz.

În această carte extraordinară au loc numeroase aventuri:
o călătorie periculoasă cu trenul, două răpiri violente,
trei evadări și un complot cu otravă care amenință
să distrugă pentru totdeauna lumea rozătoarelor...

O UIMITOARE AVENTURĂ CU OCTAVIUS O'MALLEY –
UN DETECTIV PUȚIN ALTFEL...

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-441-5

ISBN: 978-973-128-442-2

9 789731 284422

www.grupulcorint.ro